

Foto: Jeppe Tom-Petersen

Medlemsbladet BROEN udkommer to gange årligt og sendes til Fredensborg-Humlebæk lokalhistoriske Forenings medlemmer.

FORSIDEILLUSTRATION

Reberbanen i Humlebæk Fiskerleje har nu igen en rebslager-maskine, som er funktionsdygtig til fremstilling af tovværk.

Foto: Jeppe Tom-Petersen

INDHOLD

Side	3	Efteråret 2026
Side	4	Kærlighedens symfoni i Humlebæk
Side	10	Min grand grandonkel Francis James Zachariae og Fredensborg
Side	13	Program
Side	21	Reberbanen ved Humlebæk Fiskerleje
Side	26	Jernbanegade i Fredensborg i 1967
Side	28	Bestyrelsen

MEDLEMSBLADET BROEN

Redaktør: Jeppe Tom-Petersen
broen.jeppe.tom.petersen@gmail.com — tlf. 20 72 61 30

Layout: Anne Marie Brammer

Oplag: 500 eksemplarer — ISSN 2246-2570

Deadline: Materiale til næste nummer modtages senest 01.12.2026.
Tekst og illustrationer sendes elektronisk til bladets redaktør.

www: fredensborg-humlebaek-lokalhistorisk.dk

Mail: fredhumlelokalhist@gmail.com

Facebook: www.facebook.com/fredensborghumlebaeklokalhistorisk

EFTERÅRET 2026

*Sommer, sommer og sol
Havet og blæsten og duft af kaprifol
Sommer, sommer og sol
En himmel så blå som viol*

Det var absolut sommervejr da denne hilsen blev skrevet faktisk midt i hede-bølge-weekenden. Men nu er det blevet august, og vi byder velkommen til en spændende ny sæson i Lokalhistorisk forening.

Bestyrelsen har lagt et alsidigt program, hvor vi dykker ned i fortidens store og små begivenheder fra vores lokalområde med fokus på vores fælles historie. Du kan glæde dig til spændende foredrag, guidede ture og hyggeligt samvær med andre historieinteresserede.

I skrivende stund arbejdes der stadig på endnu et programpunkt i december – og såvel emne, tid og sted vil blive annonceret via mail og hjemmeside. Dette gælder også for præsentation af Årbogen 2026, "LØNHOLT – et ejerlav" af Peter Heiberg.

Vi håber at se mange af jer til vores kommende arrangementer. Tag endelig en nabo eller ven med – alle er velkomne!

Med venlig hilsen

Tina Pauli
Formand

KÆRLIGHEDENS SYMFONI I HUMLEBÆK

Af Peter Heiberg

PÅ GRUND AF UAFKLAREDE
RETTIGHEDSFORHOLD BRINGES
INGEN ILLUSTRATIONER I
ARTIKLEN.

DE KAN DOG SES I *FOLK OG
MINDER FRA NORDSJÆLLAND*
2005, SIDE 43-47.

MORGEN I HYTTEN I HUMLEBÆK.

JENS AUGUST SCHADE SET AF BILLED-
BLADETS FOTOGRAF I 1941.

Det meste af sit liv levede digteren og bohemen Jens August Schade i København. Enkelte gange forlod han dog storbyen for kortere ophold på landet. I 1941 boede han sammen med musen Hanne Jørgensen i en jagthytte ved Humlebæk Teglværk. Det forevige Billed-Bladets fotograf A. E. Andersen i en usædvanlig fotomontage.

Digteren Jens August Schades liv var omskifteligt, og han levede det på alle måder ukonventionelt. Schade var om nogen sin generations boheme. Var der i mellem- og efterkrigstiden en gængs forestilling om, hvordan det frie bohemeliv udfoldede sig i København, så levede Schade helt op til den – ja, skabte den faktisk. Ofte havde han ikke fast adresse og tilbragte det meste af sin tid på værtshusene i Nyhavn og Minefeltet, omgivet af kunstnerkolleger og kvinder ... muserne. Han forargede og pirrede det satte borgerskab og var ikke karrig med at give interviews og lade sig fotografere på værtshusene. Sammen med digtene opbyggede det myten om Schade som den fattige, frie og lyse digter.

I STORBYEN

Schade kom i 1921 til København fra Skive. På universitetet læste han nationaløkonomi, men forlod studiet efter kort tid til fordel for livet som kunstner. Først som billedkunstner med originalitet og et overbevisende talent, hvad der bl.a. kan ses i de første digtsamlinger og romaner, som han har illustreret med tuschtegninger. I 1925 debuterede han som digter i et litterært tidsskrift og fik året efter udgivet digtsamlingen *Den levende violin*. Sit egentlige gennembrud fik han i 1928 med det satiriske sangværk *Sjov i Danmark*. Meget lig sit eget liv skildrer Schade manden Sjovs vej fra byen Skæve til storbyen København. På denne færd får han på kærlig, satirisk vis gjort op med systemet og dets institutioner, f.eks. skole og politi.

GURI OG VIRTUS

Igen 1930'erne var Schade meget produktiv og udfoldede sig i stort set alle litterære genrer. Digtsamlinger med titler som *Hjerte-Bogen* (1930) og *Kærlighed og kildevand* (1936), der var skrevet til Guri Bonnen, som Schade i 1931 var blevet gift med. Romaner, noveller og skuespil kom der også i en lind strøm, og endelig en billedbog for børn, *Urskoven*, illustreret af Hans Scherfig. Guri skrev også; hun udgav en fin lille bog, *Han – Dagbogsbreve i en forårmåned* (1934), om forholdet til Schade. Megen medieomtale fik familien Schade, da Guri i august 1936 gik fra København til Skagen med den 13 måneder gamle søn. Turen resulterede i bogen *Med Virtus gennem Danmark*. Ægteskabet kunne i længden ikke holde til Schades livsform. I 1939 blev Guri og Jens August skilt.

HANNE OG FLISEFABRIKKEN

I bogen *70 eventyr om det hemmelighedsfulde København og omegn* (1978) fortæller Schade i eventyr nr. 2, hvordan det gik til, at han kom til at bo sammen med en ung pige på kun 17 år. Han fortæller det således: »Hun kom en dag cyklende ad Nyhavn, langs kanalen, og standsede foran mit vindue over Café 'Hyttetfadet' for at flytte op til mig. Der sad jeg så, da vi havde lært hinanden at kende, og skrev nogle digte ...«

Så enkelt gik det åbenbart til, da Hanne Jørgensen fra Kolding i 1939 trådte ind i digteren Schades liv og blev der de næste syv år. Hanne, hvis far var den kendte Kolding-arkitekt Axel G. Jørgensen, var en habil maler. For at skaffe til dagen og vejen (og den lyse digters underhold) tog Hanne arbejde på keramiske værksteder, hvor hun dekorerede kakler og lignende. I 1941 fik Hanne arbejde

PÅ GRUND AF UAFKLAREDE
RETTIGHEDSFORHOLD BRINGES
INGEN ILLUSTRATIONER I
ARTIKLEN.

DE KAN DOG SES I *FOLK OG
MINDER FRA NORDSJÆLLAND*
2005, SIDE 43-47.

BILLED-BLADETS FOTOGRAF HAR HER
INDFANGET HANNE, SOM "KOMMER HJEM
KL. 16 TIL INSPIRATION FOR SIN DIGTER".

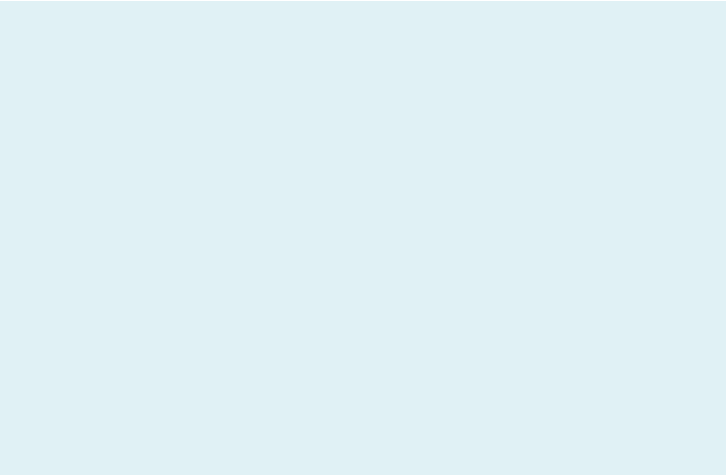
på I/S Humlebæk Flisefabrik, som var en del af det store teglværk der. Her skulle hun male hjorte og træer på kakler. Mens Hanne arbejdede på flisefabrikken, boede hun og Schade billigt til leje i en lille forhenværende jagthytte nær teglværket. Her indrettede de sig hyggeligt og fik hen på efteråret besøg af Billed-Bladet, som bragte en fire sider stor artikel, *Muse efter klokken 16*, med fotos af fotografen A. E. Andersen samt et digt og en vignet af Schade.

Artiklen giver et godt indtryk af den myte, der på dette tidspunkt var bygget op omkring digteren Jens August Schade. »Andre unge piger vælger deres helte blandt filmens eller selskabslivets kavalerer, men Hanne, som er tyve år, har valgt Schade. Hun kunne slentre sorgløse timer

hen på Strøget, i biografer og konditorier. Men hun vil hellere stå op kl. 7 og gå på arbejde og komme hjem kl. 16 til inspiration for sin digter,« står der under artiklens første billede – af Hanne med viltre lokker og lys i øjnene. Og ved et interiørbillede fra hytten, som skal bringe læseren helt tæt på de tos hverdag, læser man: »Digteren sover endnu talentets privilegerede morgensøvn med sit skabende hoved hældet ned i en ternet pude, mens musen bader i lerfadets kolde vand de rørende hænder, på hvilke hun bærer både ham og hele kærlighedens symfoni.« Hanne lanceres i øvrigt af Billed-Bladet som »en purung københavnende, der har forladt sit velsituerede barndomshjem for at være en fattig digters muse.«

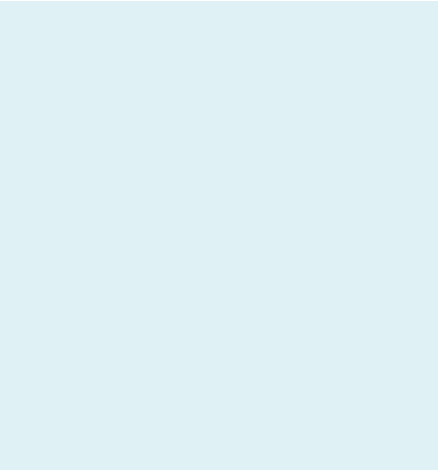
Artiklens kunstnerdyrkelse er noget usædvanlig set med nutidens øjne. I jagthytten var Schade særdeles flittig. Han fik skrevet den lille surrealistiske roman *Kærlighedens symfoni* (1942), som der refereres flittigt til i Billed-Blad-artiklen – en roman, han i øvrigt fik en del hug for hos anmelderne.

NATLIG STILHED OG FLID I DEN LILLE HYTTE.

SCHADES MUSE "VASKER
OP I GRÆSSET UDENFOR
HYTTEN, SOM TILHØRER
TEGLVÆRKET OG ER EN
DEL AF HENDES ARBEJDS-
LØN, MENS DIGTEREN DE-
KLAMERER".

»Med symfonisk smil modtager digteren sin muse udenfor teglværket, når ti-
men for alle længsler indfrielse forkyndes af pibende fløjter,« står der under
billedet af Schades glade ansigt. Et andet billede viser Hanne hos købmanden,
hvor hun henter middagsmaden: »Og den er hver dag tre pund kartofler og en
flaske rødvin. Det bliver skrevet op til næste gang, Hanne får løn på teglværket.
Rødvin stimulerer kærlighedens symfoni, den inspirerer til begge dele.« Ved et
helsidesbillede af parret står: »Hånd i hånd følges digter og muse hjemad over
grusgravens grønsvær. Og med den anden hånd bærer han galant de gode ga-
ver, som hun opofrende har bragt ham.«

Bladet lader digterens dag slutte således: »De
sidste dråber af middagen holder lige så læn-
ge ud som digteren selv. Det er nat og stilhed.
Musen er faldet i tryk søvn, hun skal jo tid-
ligt op. Men symfonien har gjort fremskridt.«
Det er alt i alt et pudsigt og i dag næsten
uforståeligt eksempel på rollefordelingen i
et parforhold dengang.

MUSEN HANNE HOS KØBMANDEN.

PÅ GRUND AF UAFKLAREDE
RETTIGHEDSFORHOLD BRINGES
INGEN ILLUSTRATIONER I
ARTIKLEN.

DE KAN DOG SES I *FOLK OG
MINDER FRA NORDSJÆLLAND*
2005, SIDE 43-47.

"MANGE TIMER AF DAGEN SIDDER
HANNE VED ARBEJDSBORDET OG SEN-
DER LÆNGSEL GENNEM VINDUETS
TILSTØVEDE RUDER", ER BILLED-
BLADETS TEKST TIL DETTE BILLEDE.

"PEJSEN I HYTTENS STUE ER BÅDE KAKKEL-
OVN OG KØKKEN", STÅR DER VED DETTE
FOTO. HER SES "DEN HUSMODERLIGE KAK-
KELMALERINDE PÅ KNÆ VED ILDSTEDET".

Først senere – i eventyrbogens 13. eventyr – vender Schade tilbage til Humlebæk-opholdet. Han skildrer det bl.a. således: »Om morgenen vågnede vi ved, at en kos store hoved stak langt ind i stuen med sine horn og et dybt brøl, så vi blev ganske forskrækkede. – Men det var hyggeligt. En morgen vågnede vi i et utroligt landskab, da vi to stak hovederne ud ad halvdøren: Det var tåge, tæt tåge – og op af den så vi køernes hoveder og kroppe stikkende op af den. – Og det allermest utrolige var poplerne, der stak op af tågen højere oppe og minde- de mig om en fantastisk kirkes kæmpemæssige søjler. Om natten sad jeg og skrev ved et par stearinlys og befandt mig glad og godt tilpas, mens Hanne lå i sengen og drømte ...« Tiden i Humlebæk var hyggelig og – som Schade senere tilføjede – romantisk.

DU LIDERLIGE KÆLLING ...

I 1944 udgav Schade to af sine mest kendte værker. Først kom digtsamlingen *Kællingedigte eller lykkelig kærlighed*, der indledes med strofen:

*Du liderlige kælling,
som med trofasthed
laver min kaffe,
suger min sorte te,
lokker mig til at kysse dig*

*og klæde dig nøgen af,
så hele din sjæl springer
blomstrende ud som et
levende rosenbed*

Digtsamlingen vakte stor opstandelse. Det blev af nogle anmeldere betragtet som pornografi og solgte derfor forrygende. Herefter kom *Mennesker mødes og sød musik opstår i hjertet*, og historien gentog sig. Bogen fik i 1960'erne i forbindelse med pornografiens frigivelse en renæssance og blev filmatiseret i 1967 med Harriet Andersson i hovedrollen.

Der er ikke tvivl om, at unge Hanne var den direkte årsag til fremkomsten af disse bøger, som er højdepunkter i forfatterskabet. Hun var musen, som inspirerede. Men en dag – efter syv år – gik hun fra Schade uden varsel. Hun var blevet forelsket i maleren Børge L. Knudsen, som hun rejste til Paris med. Her fik hun en masse børn, fortæller Virtus Schade i bogen *Schade i spejlet* (1977). Hun blev skilt igen og vendte tilbage til Danmark og fik arbejde på Tuborg Bryggerierne.

SCHADES HØJSANG

Efter besættelsen kom der med jævne mellemrum gode bøger fra Schades hånd, muserne skiftede og myten voksede. Det absolutte højdepunkt i denne periode er digtsamlingen *Schades højsang* fra 1958. Forfatterskabet rundedes lige før Schades død af med de førømtalte *70 eventyr* (1978), som er en forunderlig nøgle til forfatterskabet og samtidig det nærmeste Schade kom en selvbiografi.

**DIGTEREN OG HANS MUSE FØLGES
HJEMAD HÅND I HÅND.**

MIN GRAND GRANDONKEL FRANCIS JAMES ZACHARIAE OG FREDENSBORG

Af Christian de Jonquières

PORTRÆT AF FRANCIS ZACHARIAE.
FOTO: FREDENSBORG ARKIVERNE.

Redaktør Steffen Slot fra netavisen www.tjekfredensborg.dk har i begyndelsen af i år skrevet en meget læseværdig artikelserie om min grand grandonkel Francis James Zachariae, der flyttede til Fredensborg i 1899 og levede her indtil sin død i 1936. Jeg har med glæde taget imod opfordringen til at skrive en artikel om min grand grandonkel, min morfars onkel, ud fra et familiemæssigt perspektiv. Navnet Zachariae er en latinisering af Zachariasen.

Francis James Zachariae var yngre bror til min oldefar Georg Hugh Robert Zachariae, der endte som viceadmiral og som døde i 1937 (min mor Gladys de Jonquières er født Zachariae). Jeg kan oplyse, at 2 af hans døtre Ellen og May, der overlevede ham,

holdt mine forældres bryllupsfest i Fredensborg den 12. december 1945, ligesom jeg kan oplyse, at Ellen (tante Ellen) holdt mit studentergilde i 1968.

FAMILIEMÆSSIG BAGGRUND

Francis James Zachariaes ældst kendte, og dermed også min, forfader Matthæus studerede og blev skolelærer i Gotha i Tyskland i første halvdel af 1600-tallet. Senere kom slægten til Holsten. Om min forfader, indvandrer Justus Zachariae, der var professor i såvel østerlandske sprog som bibelsk oldtidshistorie og senere teologi i Kiel i 1740'erne, hedder det: *"Han var fredselkende og arbejdssom mens hans tilbøjelighed til selskabelige og sanselige nydelser forhindrede, at han kom til at udrette, hvad man havde ventet"*.

Fra hertugdømmerne udvandrede familien videre nordpå, og Georg Ludvig Zachariae blev i 1814 fuldmægtig i København. Senere blev han toldkontrollør på Saint Croix i Vestindien, formentlig et lukrativt embede idet han vel hjemme igen anskaffede sig store gårde, herunder Hegnsholt i Grønholt, der i dag er ejet af Store Kros indehaver Nils Fennet, der pt. planlægger opbygningen af et museum i Fredensborg. Toldkontrolløren fik 2 sønner, og herunder min tipoldefar Georg James Zachariae, der deltog som såkaldt karantænelæge i den første Slesvigske krig fra 1848 til 1850.

Georg James Zachariae blev forelsket i Margaret Lang, der var født i Christiansted på Saint Croix, som datter af den skotske læge og plantageejer Hugh Lang og Lucretia Bourke. Min tiptipoldemor Lucretia var kreolerinde og Hugh Langs elskerinde. Hun blev frikøbt som slave i 1814. Hendes bedstemor var en køn slave, der blev besvangret af en norsk plantageejer Edmund Bourke. Han blev senere gesandt ved hoffet i Sankt Pedersborg og fungerede som fredsforhandler ved forhandlingerne mellem Danmark og de fjendtlige magter i Kiel i 1813, hvor han var med til at udvirke, at Island, Færøerne og Grønland forblev danske. Omvendt mistede vi som bekendt Norge.

Barnebarnet Lucretia og Hugh Lang fik 5 børn, herunder min tipoldemor Margaret. Hugh Lang, der kom fra Skotland, flyttede tilbage til Skotland, hvor han giftede sig med sin ungdomsveninde. Han udviste altid interesse for sine døtre, hvor Margaret, som vi skal høre mere om, var den næstældste.

Da han forlod Saint Croix overlod han elskerinden Lucretia, altså min tiptipoldemor, huset i byen og med ret til at bo på plantagen om sommeren. Margaret besøgte sin far i Skotland, men ville tilbage til Saint Croix, hvor hun havde forelsket sig i en ung englænder. Forældrene mente imidlertid ikke, at der var nogen fremtid for hende der, med hendes slavebaggrund, hvorfor hun i stedet rejste til København for at besøge venner der, og hvor hun forelskede sig i den unge læge Dr. Zachariae (min tipoldefar).

De fik 3 sønner, herunder min oldefar Georg Hugh Robert Zachariae (født i 1850), min grand grandonkel, som artiklen omhandler, og George, kaldet Gogge, der døde ung af syfilis på Sankt Hans Hospital.

GROSSEREREN

Francis James Zachariae blev født den 29. marts 1852 i København. Han tog den udvidede præliminær eksamen i 1868 og stod dernæst i handelslære hos en bank i Glasgow. Det er svært at vurdere graden af succes for Francis i det skotske, men efter sin hjemkomst fik han en stilling i Landmandsbanken,

hvorefter han allerede som 22-årig grundlagde en forretning på Kultorvet i København ved navn Zachariaes Magasiner, der solgte herretøj. Han fik grossererborgerskab i 1874 og hans virksomhed blev til en blomstrende forretning, som han levede af i 57 år, og som skaffede ham en stor formue. Han indførte en ny form for reklame "Kultorvets Nyheder". En tryksag, hvori han skrev debatindlæg om personer, der ikke behandlede smukke steder og huse i København efter hans hoved.

Han blev i 1878 gift med sin kusine Addy Louise, som var født Beckett og som var en niece til Margaret og således også af slaveblod. Ægteskabet var ikke lykkeligt og ægtefællerne flyttede fra hinanden. Efterfølgende giftede han sig med Nelly Christophersen, der døde i 1931. Samtidig med sit ægteskab med Addy Louise, havde han sin store kærlighed Anna Mørk, som elskerinde og som hans altid vittige nevøer, blandt andet min morfar, kaldte for Lady Dark. Både Anna Mørk og Addy Louise døde i 1910, året efter Margaret.

VILLA PARADISE PÅ KONG CHRISTIANS
ALLE 1 I FREDENSBORG

BOSAT I FREDENSBORG

I 1899 flyttede han til Fredensborg og byggede villaen Paradise, der stadig væk ligger på Kong Christians Alle 1 og som er opkaldt efter den gamle plantage i Vestindien, som hans mor Margaret tilbragte sin barndom på.

Francis Zachariae siges at have været en festlig mand, der yndede fest og farver. Han holdt en række betydelige og store selskaber her i Fredensborg. Afdøde højesteretssagfører Bernt Hjejle har skrevet om de festlige sammenkomster, der arrangeredes i Paradise, hvor Francis med sin vinkælder inspirerede datidens skuespillere, kunstmalere og forfattere til dionysiske glæder. Værten vidste altid hvad den enkelte gæst stod ham i rent vinmæssigt. Han sad for bordenden med en

Fortsættes side 17

PROGRAM

**FREDENSBORG-HUMLEBÆK LOKALHISTORISKE FORENING
EFTERÅR 2026**

INFO OM TILMELDING OG DELTAGERBETALING

Alle planlagte arrangementer i efteråret 2026 vil være gratis for medlemmer og medlemmers husstand. For ikke medlemmer vil der være betaling på 50 kr. pr. deltager, som betales før arrangementet enten på MobilePay nr. 250090 eller til foreningens bank konto: reg. nr. 1551 konto nr. 1560611.

KAN VI LÆRE NOGET AF HISTORIEN – OG HANDLE PÅ DET?

Tidspunkt: Torsdag d. 3. sept. 2026 kl.19.30

Sted: KulturStationen, Humlebæk Center 44, 3050 Humlebæk

Engang lå stenene på havbunden som stenrev og skabte skjulesteder for fisk og skaldyr. Siden blev de brugt til fundamenter og en udskibningsmole for tegl.

Denne aften på KulturStationen inviterer Jacob Brick og Steffen Slot til en samtale om projekter, der måske kan genskabe stenrev langs Øresundskysten eller på anden måde styrke den biodiversitet, som vi er ved at miste.

Ideen er, at aftenen samler de gode ideer, som vi som borgere kan arbejde videre med, og de vil danne grundlag for efterfølgende artikler om emnet.

**JACOB BRICK ER KOK OG LYSTFISKER,
STEFFEN SLOT ER STIFTER OG
REDAKTØR PÅ DEN DIGITALE AVIS
TJEFREDENSBORG.**

BYENS DAG 2026 HUMLEBÆK

Tidspunkt: Lørdag d. 5. september 2026 kl. 11.00-15.00

Mødested: Torpen Kapel, Humlebæk

FREDENSBORG SLOTSMARKED 2026

Tidspunkt: Lørdag d. 12. september 2026 kl. 10.00-15.00

Mødested: Jernbanegade (gågaden), Fredensborg

FREDENSBORGBILLEDET – BAG OM EUROPAS SVIGERFAR

Tidspunkt: Onsdag den 30. september 2026 kl. 18.30 – 20.00

Sted: Fredensborg Bibliotek, Jernbanegade 3, Fredensborg
Kun adgang med forudbestilt billet.

Christian 9. var kendt som Europas svigerfar. Med udgangspunkt i Laurits Tuxens enorme familieportræt af den kongelige familie fra 1883 dykker forfatter, fhv. rektor og ph.d. Marianne Abrahamsen ned i de mange historier om Europas kongelige.

Laurits Tuxen er kunstneren bag det enorme Fredensborg-billede fra 1883 af Europas svigerfar, Christian 9., omgivet af sin familie: kongelige fra hele Europa. Marianne Abrahamsen er forfatter til bogen *"Christian 9. og hans familie: bag om Fredensborgbilledet"*, og i sit foredrag afdækker hun de spændende historier, der gemmer sig bag de mange kongelige på maleriet. Det er historier om slægt og pligter, men også om uægte børn og depressive, utro ægtemænd. Christian 9. fik sine mange børn giftet ind i de europæiske kongehuse, og vi kommer tæt på både det russiske og det engelske, det græske og selvfølgelig det danske kongehus.

Der er gratis adgang for medlemmer af vores forening. Billetter skal forudbestilles på Fredensborg Bibliotekernes hjemmeside under arrangementer. Benyt rabatkoden "lokalhistorie".

DEN NYE GAMLE REBERBANE I HUMLEBÆK FISKERLEJE

Tidspunkt: Søndag d. 11. oktober 2026 kl. 13.00

Mødested: Reberbanen, Gl Strandvej, Humlebæk – ved Babyloneskov

Det er ikke tilladt at parkere langs vejen i Fiskerlejet.

Se kort for parkeringsmuligheder

Humlebæk Fiskerleje fik sin reb-slagermaskine tilbage i juli måned 2026, og den bliver officielt indviet og demonstreret den 29. august.

Nu kommer rebslager Peter Jensen igen og fortæller om rebslagning ved et arrangement kun for vores Lokalhistoriske Forening. Vi får lejlighed til at prøve at slå reb på reberbanen, og vi får også lidt historie både om reb og om Fiskerlejet.

Er der tid til det, fortælles der også om høslet og naturgenopretningen af strandoverdrevet i Fiskerlejet. Det bliver muligt at prøve at slå med le.

ÅRBOGEN 2026: LØNHOLT – ET EJERLAV

Tidspunkt: Oktober/november 2026, når årbogen er trykt og udgivet.

Nærmere information om arrangementet udsendes senere

Ved dette arrangement præsenteres foreningens årbog for 2026, som i år har ejerlavet Lønholt som tema. Årbogen er redigeret og skrevet af Peter Heiberg i samarbejde med en række andre bidragydere. Bogen tager læseren med på en spændende rejse gennem Lønholts historie – fra oldtid til nutid. Blandt emnerne er Rumle og Skære Mølle Broerne, Kongevejen, møllerne, skolerne, Missionshuset, Brugsforeningen og den lokale frostboks. Der fortælles også om et opsigtsvækkende lejemord, smedene, et børnetøjsværksted samt om Lønholt-malerne Mogens Vantore, Petri Gissel og Jeppe Vontillius.

INDMELDELSE

Jeg ønsker at blive medlem af
Fredensborg-Humblebæk lokalhistoriske Forening

Kontingent er i 2026: 225,- kr.

Navn: _____

Adresse: _____

Postnr.: _____ **By:** _____

E-mail: _____

Indmeldelse sker ved fremsendelse af udfyldt blanket til foreningens kasserer Poul Christensen, Sørupvej 60, 3480 Fredensborg (tlf. 51 37 42 47) eller via foreningens hjemmeside: **www.fredensborg-humblebaek-lokalhistorisk.dk** hvor foreningens vedtægter også kan findes.

DA DET ELEKTRISKE LYS INDFØRTE I FREDENSBORG I 1918, BLEV DET FEJRET MED EN PRIVAT FEST I VILLA PARADISE. FRANCIS ZACHARIAE SKÅLER MED ET GLAS I HÅNDEN OG HAR EN METALPLADE FORAN MAVEN MED TEKSTEN: "HØJSPÆNDING. BERØRING LIVSFARLIGT". FOTO: FREDENSBORG ARKIVERNE / ELFELT

stor hovedbog, hvori hver af gæsterne havde en konto, hvorunder de flasker, som tjener Jensen hentede til ham i kælderen, indførtes. De største og længste konti sagde man var kongelig skuespiller Olaf Poulsen og Elith Reumert, postmester Holbøll, Julemærkets fader og maleren Hans Nicolaj Hansen (Hjejles far), der i dag er mest kendt for genforeningsbilledet som er ophængt på Frederiksborg Slot.

Min morbror Hugh Zachariae, der har skrevet en bog kaldet "Hudløs" angiver i sin bog, at han har hørt Francis råbe "Hvor er Jensen – den tyv, skurk og bedrager", mens Jensen stod bag hans stol. Jensen bar titlen gartner, selvom

det øjensynligt var mange år siden, havde overhovedet havde holdt en spade i sine hænder. Han fulgte altid sin mester meget tæt, og når grosserereren i en mørk jakke med mørktstribede benklæder om morgenen tog med toget til København, bar Jensen sin lille kuffert med identisk sæt tøj, som Francis skiftede til på arbejdet og inden hjemkomsten blev skiftet til det første sæt, som efter hjemkomsten erstattes med sæt nr. 2. En uge efter Grossererens død hængte Jensen sig i sin tjenestebolig. Han havde taget af kirkekassen, som kirkeejeren Francis Zachariae havde givet ham ansvaret for.

Til de lidt større selskaber blev kongelig hoffotograf Elfelt hentet for at forevige gæsterne bænket omkring det store spisebord eller på sommerdage i haven foran huset. Indimellem hyrede Francis stundentersangere til at komme og underholde. Hans bror, min oldefar, var almindeligvis kun med, når der var tale om familiefødselsdage eller andre familiebegivenheder. Jeg tror, min meget korrekte oldefar, der som nævnt var admiral, mente hans bror var lige lidt vel folkelig.

FILANTROPEN FRANCIS

Grosserereren stiftede i 1892 foreningen af Københavns Fabrikanter af herrebenklæder og var formand for foreningen i årene fra 1911-1920.

Han havde en betydelig kulturel og filantropisk interesse. Således købte han i 1894 naturområdet Skansebakken i Hillerød for at bevare udsigten og naturen og lod den indvie som folkepark.

I 1919 købte han Asminderød Kirke, som senere blev restaureret og forærede kirken til menigheden plus en kapital til en fremtidig vedligeholdelse.

I 1931 stiftede han Nelly Zachariaes mindelaget på omkring 1,3 mil. kr., der formentlig svarer til 60 mil kr. i dag, til hjælp for mennesker der var kommet i social nød.

I 1925 stiftede han institutionen Olaf Poulsens Mindestue i Fredensborg, hvor Olaf Poulsen, som var hans gode ven, havde boet siden 1874.

Han blev formand for Fredensborg Bys Grundejerforening i 1921, ligesom han indførte elektriciteten her i byen. Da han var lidt af en egocentriker, blev elektriciteten indført i hans hus dagen før end i Fredensborg generelt (se foto side 17).

Min grand grandonkel huskes nok så meget for udgivelsen af det topografiske og lokalhistoriske værk om København, kaldet "Før og nu" der udkom fra 1915-1927. Jeg har selv 7 binds værket stående på min bogreol og det er faktisk meget læseværdigt og med en rigtig fin billeddokumentation, synes jeg. Min

grandonkel var lidt selvglad. Det kan læses af hans efterskrift i værket, der lyder som følger: *"Inden jeg afslutter dette standardværk, som jo gennem mange generationer vil blive en kilde til oplysning om vores hovedstads topografi, for kommende slægter, er det mit faste håb, at der blandt disse vil findes mænd af min type (min understregning), som med samme uegenlytte og kærlighed til vores by, vil tage arven op efter mig med mottoet "Alt for fædrelandet" fortsætte værket".*

Han byggede et mausoleum for sig selv og sin familie på Asminderød Kirkegård, der stadig står der og som er velholdt. Der ligger her 4 kister, nemlig hans mor Margaret, der i første række blev begravet i Holmens Kirke, men som senere efter nogen palaver mellem de 2 brødre, blev gravet op og herefter placeret i mausoleet. Så ligger der hans hustru nr. 2, Nelly Christophersen, samt hans veninde og elskerinde Anna Mørk og naturligvis ham selv. Nelly fødte ham en søn i 1915, som ikke var levedygtig, og som hviler ved hendes side i hendes kiste.

Kong Frederik den VIII kaldte lidt drillende Zachariae for Fredensborgs Brygger Jacobsen. Nu er jeg selvfølgelig farvet, men jeg synes nok, at jeg tør konkludere, at han nok var selvglad, men også et elskeligt menneske, der havde sans for tilværelsen og som også godt ville yde noget og på en måde være et nyttigt menneske gennem sine legater og en række andre nyttige tiltag.

Hans efterlod sig ved sin død tanterne May og Ellen, der kom til at bo i et nabohus til Paradise. Paradise kom til at stå som det havde stået frem til 1960 og blev plejet og passet af hans husbestyrerinde, der hed Frk. Knudsen og som blev kaldt for Nussen, som min mellemste bror og jeg kendte. Hun var elskelig og kom altid med chokoladefrøer til os.

GROSSERER FRANCIS JAMES ZACHARIAE
FOTOGRAFERET I 1924.
FOTO: FREDENSBORG ARKIVERNE

Da min morbror erhvervede Paradise i 1961 (25 år efter at grossererens var død), skulle Nussen flytte ud af huset og over til grossererens tante Ellen, hvor der blev indrettet en lille lejlighed til hende. Hun havde været i fint humør til en middag aftenen før, men valgte at gasse sig lige efter hun havde pakket sin kuffert.

FRANCIS' BROR, MIN OLDEFAR

Nu handler denne artikel ikke om min grand grandonkels bror, min oldefar Georg Hugh Robert Zachariae, men jeg kan ikke lade være med at fortælle en lille anekdote med relation til Fredensborg.

Min oldefar var attacheret den engelske kong Edward den VII, gift med den danskfødte Dronning Alexandra, da de var på deres første statsbesøg i 1901, lige efter Dronning Victorias død, og her boede på Fredensborg Slot. Kongen havde fået lov til af Justitsminister Alberti at tage et automobil med.

Min oldefar skriver herom i sine erindringer: *"Justitsminister Alberti havde draget omsorg for, at Kongen også kunne køre på bivejene og hvor han måtte ønske det. Dette indførte naturligvis nogen forstyrrelse og nogle mindre tildragelser på disse veje, hvor færdslen ikke var vant til at møde et sådant moderne og hurtigt befordringsmiddel, hvad der foranledigede nogle mindre erstatningskrav. Særligt var det galt med overkørsel af hunde: Onde tunger sagde, at ejere af gamle dyr af denne art, som de gerne ville af med, lod dem løbe ud på landevejen, når Kong Edwards automobil ventedes. Der indkom også mange anmodninger om erstatning for disse tab til de engelske kavalere, og de anmodede mig om hjælp til vurdering af tabene. Da imidlertid hverken Ritmesteren eller jeg havde særlig forstand på hunde, måtte jeg søge assistance hos staldmester Grev Frijs for at fremskaffe en sådan vurdering".*

Hørte for nogen tid siden historien om en mand, der spørger en hundeejer: "Har deres hund et stamtræ"? "Nej, den bruger såmænd alle træer i skoven". Jeg tror faktisk at både grossererens og min oldefar ville have moret sig over denne historie med det så vigtige glimt i øjet.

Jeg kan ikke lade være med at slutte af med at skrive, at jeg er glad og stolt over min Zachariae-slægt.

Foto: Fredensborg Arkiveme

REBERBANEN VED HUMLEBÆK FISKERLEJE

Af Jeppe Tom-Petersen

I rigtig mange år har der ikke været en rebslagermaskine på reberbanen ved Babyloneskoven. Der har kun stået det lille tag, som den engang stod under, og de 4 mikker på række mod nord, som også længe bare har stået og stille rustet op. Den lille stribe jord langs det gamle stengærde ind til Babyloneskoven, har været reberbane i langt over hundrede år, og sammen med tjæreladet og -gryden oppe ved Ny Strandvej, var det en del af fiskernes arbejde for at holde liner og tovværk til garn og til fiskerjollerne ved lige, og til at lave nyt, når de gamle var blevet slidt op. På reberbanen kunne fibre fra gammelt, slidt tovværk, efter det var trævlet op, genbruges, når der skulle laves nyt.

Det svæver lidt hen i det uvisse, hvornår reberbanen sidst har været i brug. Min nabo Bente Helshøj har fortalt, at hun da har været med til rebslagning, og Per Havnefoged fortæller, at den blev brugt til mindre reb og tov, helt op til at plasttovet overtog det hele.

En reberbane består af en rebslagermaskine, der snurrer kordelerne, så de, når de føres sammen af rebslageren med en top med riller i siden, vil sno sig

om hinanden til et tov. Det mest almindelige tov er treslået, det vil sige at tovet består af 3 dele, kaldet kordeler, der snor sig om hinanden. For at holde orden på kordelerne, så de ikke bare filtrer sig uregelmæssigt sammen, bliver de, mens tovet bliver slået, lagt op på mikkerne, der lidt ligner en rive med tænderne opad. Endelig er der en tovholder, der har fat i den lange ende med en krog, der kan rotere og udligne for meget snoning, så også tovet ikke snor sig til en uregerlig knude, inden man er færdig. Tovholderens opgave under rebslagningen er også at følge jævnt med hen mod rebslagermaskinen, for det færdige snoede tov er kortere end de 3 løse kordeler er til start.

Og ja en "tovholder" og "at have fat i den lange ende" stammer fra rebslagerfaget, der hører til blandt de ældste håndværksfag vi har. Man kunne også nævne "at hegle", som bliver brugt i udtrykket "at blive heglet i gennem", var at banke og rive f.eks. hampefibre i et såkaldt heglekammer, til bløde og ensartede "taver" så de kunne samles i en "dis" = et bundt, der blev spundet sammen i garner, som så igen blev løbet eller snørret sammen til "dukter" eller kordeler, som så igen på reberbanen endelig kunne spindes sammen til et tov. Et tykt tov kunne bestå af flere hundrede garner, så det var noget af et arbejde at fremstille tovværk. Når man så også ved, at der på et sejlskib som Skoleskibet Danmark, er ca. 8000 meter tov, ja så har der i tidens løb skulle laves rigtigt meget tov. På reberbanen her i fiskerlejet har der nok ikke været lavet tov til de store sejlskibe, men alle net, fiskegarn og åleruser har virkelig også krævet kilometervis af line og tov.

NU BLIVER REBERBANEN SAT I STAND IGEN

Reberbanen – sammen med Humlebæk Fiskerleje – hører til fredningen fra 1943 af det gamle Krogerups jorde, og er i dag en del af Nationalpark Kongernes Nordsjælland. Fredensborg Kommune forvalter det stykke af fredningen, der er ud mod vandet, altså også reberbanen, som er beskrevet som værende en del af det bevaringsværdige fiskerleje i deres "Kortlægning af kulturmiljøer 2014, 03: Gl. Humlebæk og Gl. Humlebæk havn".

Netop fordi det er fredet, skal der søges om godkendelse, før man må ændre noget, og hvis det skal gå hurtigt, er det vigtigt, at det der bliver ændret, er så lidt som muligt, for at det kan godkendes af kommunen alene. Ellers ville fredningsmyndighederne også skulle høres.

Fredensborg Kommunes jurist er blevet hørt og kunne, efter at have forhørt sig internt i kommunen, godkende projektet. Idet det jo kun omfatter en tilbageførsel af en gammel rebslagermaskine på det sted, hvor der har stået en magen

REBERBANEN I HUMLE-
BÆK FISKERLEJE I UD-
KANTEN AF BABYLONE-
SKOVEN SES HER CA. 100
ÅR EFTER BILLEDET PÅ
MODSATTE OPSLAG.
REBSLAGERMASKINEN
ER NU PÅ PLADS EFTER
MANGE ÅRS FRAVÆR.

Foto: Jeppe Tom-Petersen

til før, og at resten er uden yderligere tilføjelser, dvs. kun istandsættelse af det, der stadig er tilbage af den gamle reberbane, hvilket så samlet gør, at reberbanen nu bliver komplet og brugbar igen.

Jeg er tilflytter her i fiskerlejet, men en af grundene til at flytte hertil var netop det velbevarede og fredede fiskerleje-miljø, som jeg har kendt fra lille, gennem et maleri, malet i 1887 af min oldefar, hvor fiskerlejet næsten én til én kan genkendes. Historien hernede interesserer mig, så jeg satte mig for at undersøge, hvad der var sket med den rebslagermaskine, der tydeligvis havde stået under det lille tag ved reberbanen. Jeg begyndte at spørge omkring blandt de, der har boet i fiskerlejet længst – der er heldigvis stadig nogle, der har boet her næsten hele livet, for rigtig meget af fiskerlejets dagligdags hændelser er ikke blevet skrevet ned. Efter nogle forsøg fik jeg at vide, at den tidligere havnefoged Mogens Aanonsen, tog den ned og kørte den til Flynderupgård i Espergærde. Samtidigt fik jeg den gamle og fine smedede krog, tovholderen havde brugt på reberbanen, foræret af Anne-Lise Aanonsen. Det synes jeg forpligtet ekstra til at prøve at finde rebslagermaskinen og måske, hvis det kunne lade sig gøre, at få den tilbage.

Ved et, viste det sig, utroligt held tog jeg bare op til Flynderupgård, for at høre om de vidste noget om "vores" rebslagermaskine og nu, hvor de ikke længere havde en udstilling om fiskeriet i Øresund, om vi så måske kunne få maskinen tilbage. Men det kan man selvfølgelig ikke bare, alt der er blevet registreret som museumsgenstande skal på depot for at blive opbevaret sikkert. Men, der var faktisk to rebslagermaskiner, som aldrig var blevet registreret, de var ikke sikre på, hvor de kom fra, men de kunne være fra Humlebæk. En var nyere af jern og en ældre af træ, og de var nu taget ned og lå ovre i laden. Dem skulle de

egentlig af med. De havde stået ude, uden rigtigt at blive passet, så måske var de for ødelagte. Endnu engang var heldet med mig, for Flynderupgård har nogle entusiastiske medarbejdere og frivillige i Flynderupgårds Venner, der straks tog mig med over i laden, for at se på maskinerne. Den ældre af træ var medtaget, men alligevel ikke mere end, at den nok kunne reddes – og den var jo ikke registreret, så måske ville jeg have den med til Humlebæk. Det syntes jeg selvfølgelig var en rigtig god ide.

På Flynderupgård har de et værksted, og de lovede at komme med en pris på, hvad en istandsættelse ville koste. Der gik længe, så længe at jeg ringede jeg for at forhøre mig om, hvordan det mon gik med prisen. Heldigvis var jeg ikke glemt, værkstedet havde så travlt med ting, der bare skulle være færdige, men de ville ringe tilbage. Så gik der endnu et stykke tid, og så ringede de her i juni og sagde: "nu er den færdig, hvornår skal vi komme med den?". Det gav glæde og lidt sved på panden, for uden at vide, hvad det ville komme til at koste, havde jeg heller ikke kunnet søge om penge. Men hatten af for og mange tak til Flynderupgårds Venner, der tilbød hele reparationen med materialer og opsætning for en virkelig symbolsk vennepris. Derefter manglede jeg blot en pris på at sætte mikkerne istand og så søge om penge og tilladelse.

FINANSIERINGEN FALDER PÅ PLADS

Først ringede jeg til Carsten Nielsen der sidder Fredensborg byråd. Han syntes, det lød som et godt projekt, som han mente måske kunne være noget for Kulturudvalget eller måske Bylivsudvalget. For projektet var blevet udvidet med en indvielse, hvor en rebslager sammen med dem, der har lyst, vil lave tov på reberbanen, og smakkejollerne i FtSF (Foreningen til Sprydstagens Forevigelse) vil gerne sætte indvielsen i sejlkalenderen, så der kan komme nogle smakkejoller og lægge til på stranden ud for reberbanen. Særligt håber jeg på, at museumsjollen FREM kan komme – for netop den jolle, der repræsenterer hvordan fiskerjollerne i Øresund så ud, blev i 1933 bestilt af Viggo Aanonsen, far til den tidligere havnefoged Mogens Aanonsen og farfar til Anne-Lise Aanonsen. De har alle 3 boet i det hus, som jeg nu er så heldig at bo i, og som kun ligger 67 skridt fra reberbanen. Så nu synes jeg virkelig, at jeg kunne få det hele til at gå op i en højere enhed.

Ved et opslag på Fredensborg kommunes hjemmeside så jeg, at Bjørn Svensson som den eneste sidder i begge de udvalg, jeg var blevet rådet til at spørge. Jeg kontaktede ham for at høre, om mit projekt var noget det ene eller det andet udvalg kunne støtte, og han syntes heldigvis, at hele projektet lød virkelig

godt og værd at støtte. Han mente, at man fremadrettet – i samarbejde med kommunens skoler – også kunne invitere skoleklasser ned og lave reb som en del af at fortælle eleverne om Humlebæks lidt ældre historie. Vi talte om, hvad det ville koste, og han foreslog et beløb, han mente var realistisk at søge, og det kunne heldigvis lige præcist dække udgifterne. Så opfordrede han mig desuden til at søge og tilbød at forhøre sig hos formanden for Kulturudvalget, Per Frost Henriksen, og formanden for Bylivsudvalget, Jesper Tvilde, om et forhåndstilsagn, da sidste møder inden sommerferien i begge udvalg allerede var afholdt. Heldet var igen med mig, for Bjørn Svensson ringede ugen efter og sagde, at det beløb, vi havde talt om, ville de to udvalg slå halv skade om, så jeg kunne bare fortsætte projektet. Tak!

FORTÆLLINGEN OM REBERBANEN PRÆSENTERES

I skrivende stund har Høsløttet i Humlebæk Fiskerleje ryddet reberbanen to gange med le, så den er klar til indvielsen. Der er aftalt med Humlebæk Bådeværfts smed om at sætte nye "river" på mikkerne. Rebslagermaskinen er allerede på plads under sit lille tag, og indvielsen er sat til sidste lørdag i august, altså lørdag den 29. august 2026 kl. 10.00. Rebslageren Peter Jensen er hyret og Smakkejollerne deltager, hvis vejret tillader det.

Fredensborg Humlebæk Lokalhistoriske Forening har lavet et specialarrangement for foreningens medlemmer søndag den 11. oktober 2026 kl. 13.00, dvs. første søndag i efterårsferien, hvor rebslager Peter Jensen kommer igen og fortæller – se mere i programmet side 15.

Min drøm er, at vi en gang om året måske mere, kan lave tovværk på reberbanen, så det ikke bare er en kulisse og en pæn "turist ting" i Nationalpark Kongernes Nordsjælland. Det er vigtigt for mig, hvis reberbanen kunne blive en konkret og brugbar måde at huske på Fiskerlejets historie og fiskerne. Sammen med omgivelserne kan den være med til at minde de mange, der bruger og besøger området om, hvorfor her er, som her er – og forhåbentlig minde os alle om, at det nu er os, der har ansvaret for at passe på alt det, nogle før os besluttede at frede og bevare for eftertiden. Jeg tror på, at disse forudseende mennesker har givet noget vigtigt videre til os. Noget vi faktisk ellers ville have manglet eller måske endnu værre, hvis vi aldrig fik mulighed for at opleve det, så slet ikke ville vide, at vi mangler. Fredningen har jo også været afgørende for, at området nu og forhåbentlig også i fremtiden kan nydes som et åndehul af både beboere og borgere i kommunen samt alle de mange andre besøgende, som netop opsøger roen og det særlige miljø i Fiskerlejet.

JERNBANEGADE I FREDENSBORG I 1967

Af Poul Christensen

Byen var klædt i festdragt. Flagene vajede, og butikkerne havde pyntet facaderne med mandshøje soldater, så hele Jernbanegade så festlig ud. Det festlige sceneri var i anledning af **Prinsesse Margrethe og Henri de Laborde de Monpezats bryllup**, som blev fejret på Fredensborg Slot. Anledningen har nok lokket lidt flere mennesker til byen, men billedet viser samtidig et andet byliv end det nuværende.

Gaden summede af liv. Biler og knallerter kørte frem og tilbage, mens andre stod parkeret langs fortovene. Fodgængere bevægede sig i begge retninger, og overalt var der snak, latter og gadens særlige lydtafet af motorer, stemmer og trin. Det var et levende bybillede, som både datidens butiksindehavere og handlende sikkert i dag kan se tilbage på med et strejf af misundelse.

En tur gennem byen var dengang en hel oplevelse i sig selv. For at klare

hverdagens indkøb måtte man besøge mange forskellige forretninger, og hvert besøg bød på en lille snak med både indehaveren og de andre kunder. Indkøbs-
turen var derfor ikke bare et praktisk ærinde, men en social begivenhed fyldt
med små møder og historier.

Kigger man nærmere på de enkelte butikker, dukker mange velkendte navne
op. Til højre i gadebilledet kan man ane et skilt for **SKJOLD BURNE**, der regnes
for Danmarks ældste vinkæde, etableret i 1928 – selv om forretningen i Fre-
densborg ikke var helt så gammel. I butikken kunne købes ”Den med Tyren”
eller en flaske Dubonnet. På venstre side lå én af byens tre slagtere: **Slagterme-
ster MORTEN OLSEN**, med det korte telefonnummer 76. Her holdt tvillingerne
Hans og Gunnar Olsen til og et indkøbsbesøg hos dem var en munter oplevelse.

Lige efter slagteren kom **Isenkræmmer HUNDAHL**, hvor både senior og ju-
nior Hundahl stod bag disken. Udvalget var stort: glas, porcelæn, køkkenma-
skiner og alt tænkeligt køkkenudstyr. En særlig afdeling, bestyret af hr. Larsen,
bød på søm og skruer i alle størrelser – ja, man kunne endda købe dem enkelt-
vis. Der var også haveredskaber, og butikken strakte sig som en lang tarm med
skure udenfor, fyldt med spændende sager. Disse skure er siden blevet revet
ned og har givet plads til **Peter Poulsens Passage**.

Lidt længere henne ad gaden lå **BØGEDAL ANDERSEN**, byens radio-, TV-,
grammofon- og pladeforhandler. Her kunne man købe de nyeste hits på gram-
mofonplader, pakket i grå papcovers med forretningens logo. Før fjernsynet
var hvermandseje, kunne man stå på fortovet foran forretningen og se udsen-
delserne – lyden kom fra en lille udendørs højttaler, så også forbipasserende
kunne følge med.

Den sidste butik, der netop kan anes på billedet med skiltet ”vin”, var **Køb-
mand KNUD HANSEN**. Her købte man dagligvarer efter egne mål. Ønskede
man for eksempel 450 gram mel, blev det skovlet op fra melskuffen og vejlet af
i en pose. Det samme gjaldt bolsjer. Butikken var indrettet med en lang disk,
hvor kunderne stod på den ene side og ekspedienten på den anden. Disken var
fyldt med skuffer i mange størrelser, og rummet var præget af den gode duft
fra de mange varer.

En del af købmandens sortiment var opbevaret i kælderen. Via en lem ud
mod gaden kunne man få langet varer op – eksempelvis en kasse øl. Det var
ikke nogen let sag, for en kasse rummede hele 50 flasker. Af konkurrenter
fandtes blandt andet Brugsen samt to-tre andre købmænd.

Alt i alt tegner Jernbanegade omkring 1967 et billede af en travl, livlig og
nærværende handelsgade, hvor hverdag og fællesskab gik hånd i hånd.

BESTYRELSEN

Formand:	Tina Pauli, Fredensborg <i>fredhumlelokalhist@gmail.com</i>
Næstformand:	Lars Trudsø, Humlebæk
Kasserer:	Poul Christensen, Fredensborg <i>fredhumlelokalhist@gmail.com</i>
Sekretær:	Annette Engelstoft, Humlebæk
Redaktør:	Jeppe Tom-Petersen, Humlebæk <i>broen.jeppe.tom.petersen@gmail.com</i>
Menigt medlem:	Aksel Bjørke, Fredensborg Christian Kjerulf-Jensen, Humlebæk
Suppleant:	Henrik Aaquist, Humlebæk Christian de Jonquières, Fredensborg
